ВĂРМАНТА

Çурла уйăхĕн каçĕ — чат сывлăм,
Кĕренленчĕç çырла çеçкисем.
Вĕрене çулçисем çутă пыллăн
Çуталаççĕ хĕвел пăхнăçем.

Вăрманта сасă-чĕвĕ лăпланчĕ,
Авăтмашкăн пăрахрĕ куккук.
Чĕппи кам йăвинче аталанчĕ?
Хăй пĕлет. Ман унта ĕçĕм çук.

Сын алли тытайман вăрттăн лантăш
Пăхкалать хĕрелсе çырлипе.
Тунката илĕртет: «Ларса кан кăшт,
Эс пăртакçă паян ырнă пек...»

Юрĕ, ларăп. Кирлех пулсан — канăп.
Ывăннишĕн кама ӳпкелем?
Çын элекĕ, ултавĕ... йăлт манăп:
Пурнăçра ку пит йывăр çĕклем!

1964

В ЛЕСУ

Август. Кончилась росная ночь.
Заалел палый лист на суглинке
И пучки земляники — обочь
Чуть приметной забытой тропинки.

Лес притих. Птичьим песням конец.
И кукушка, видать, улетела.
В чьем гнезде рос кукушкин птенец?
Это ей знать... Какое мне дело?

Ландыш, чудом весной уцелев,
Смотрит весело ягодкой алой.
Над пеньком клен зовет нараспев:
«Посиди-ка, путник усталый...»

Ладно. Сяду. Пора отдохнуть.
В самом деле в пути притомился.
Тяжесть, горечь обид, жгущих грудь,—
Все—как сон, что под утро приснился.